Мачак у чизмама

Био једном један сиромашни воденичар који је имао три сина. Када је умро, у наслеђе им је оставио врло мршаву имовину. Најстарији син је добио млин, средњи магарца, док је најмлађи наследио мачка и три сребрњака.

— Шта да радим са мачком и три сребрњака? – вајкао се најмлађи.

— Господару, немој се жалити. Нађи ми лепу одећу и пар чизама – рече му мачак. — Учинићу те најбогатијим човеком у земљи!

Младић је знао да је његов мачак веома препреден, те похита да му набави све што је тражио.

— Ево, да се представим: ја сам Мачак у чизмама!

Мачор онда узе једну врећу и оде у поље да улови неколико ухрањених кунића.

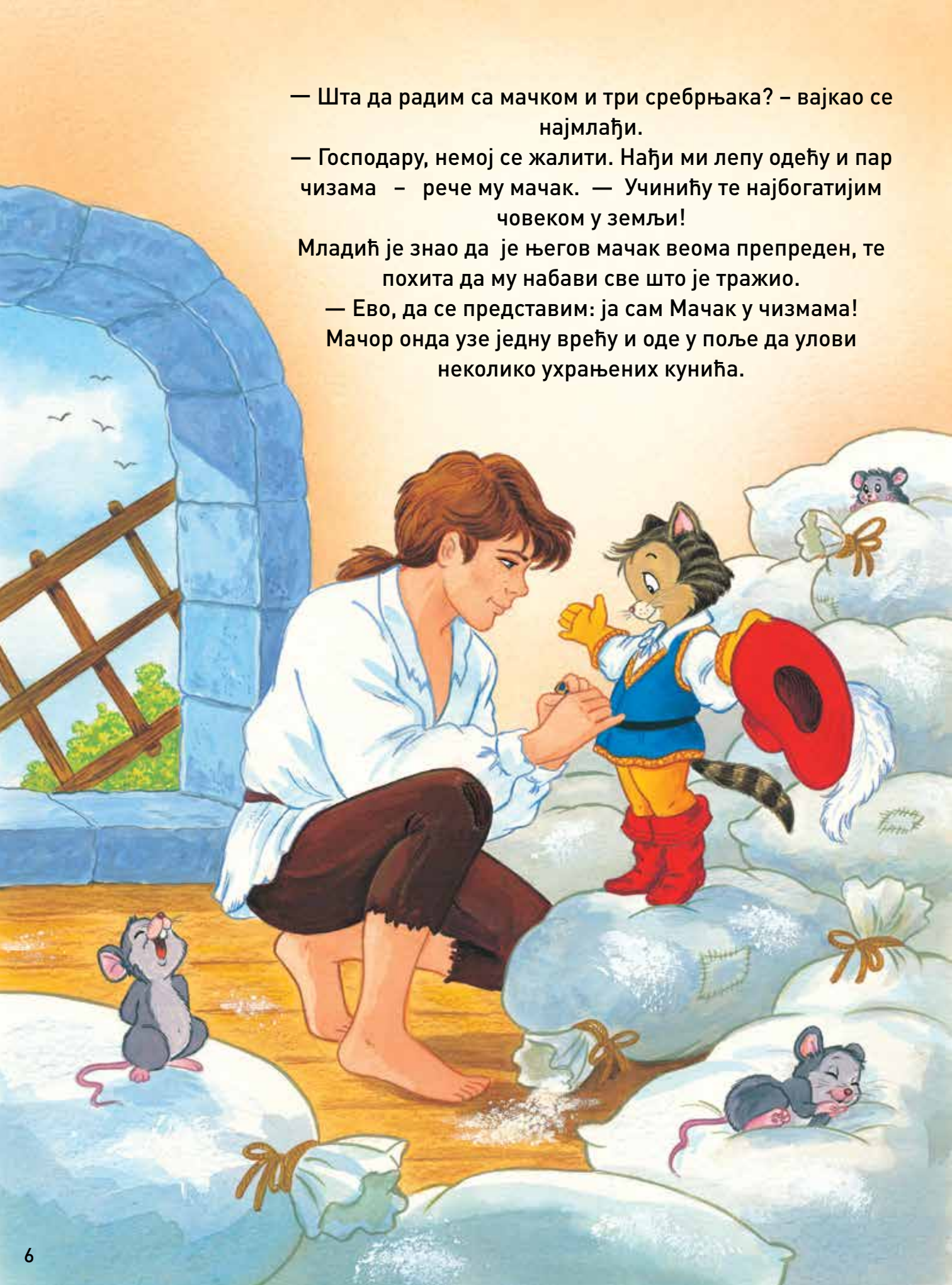

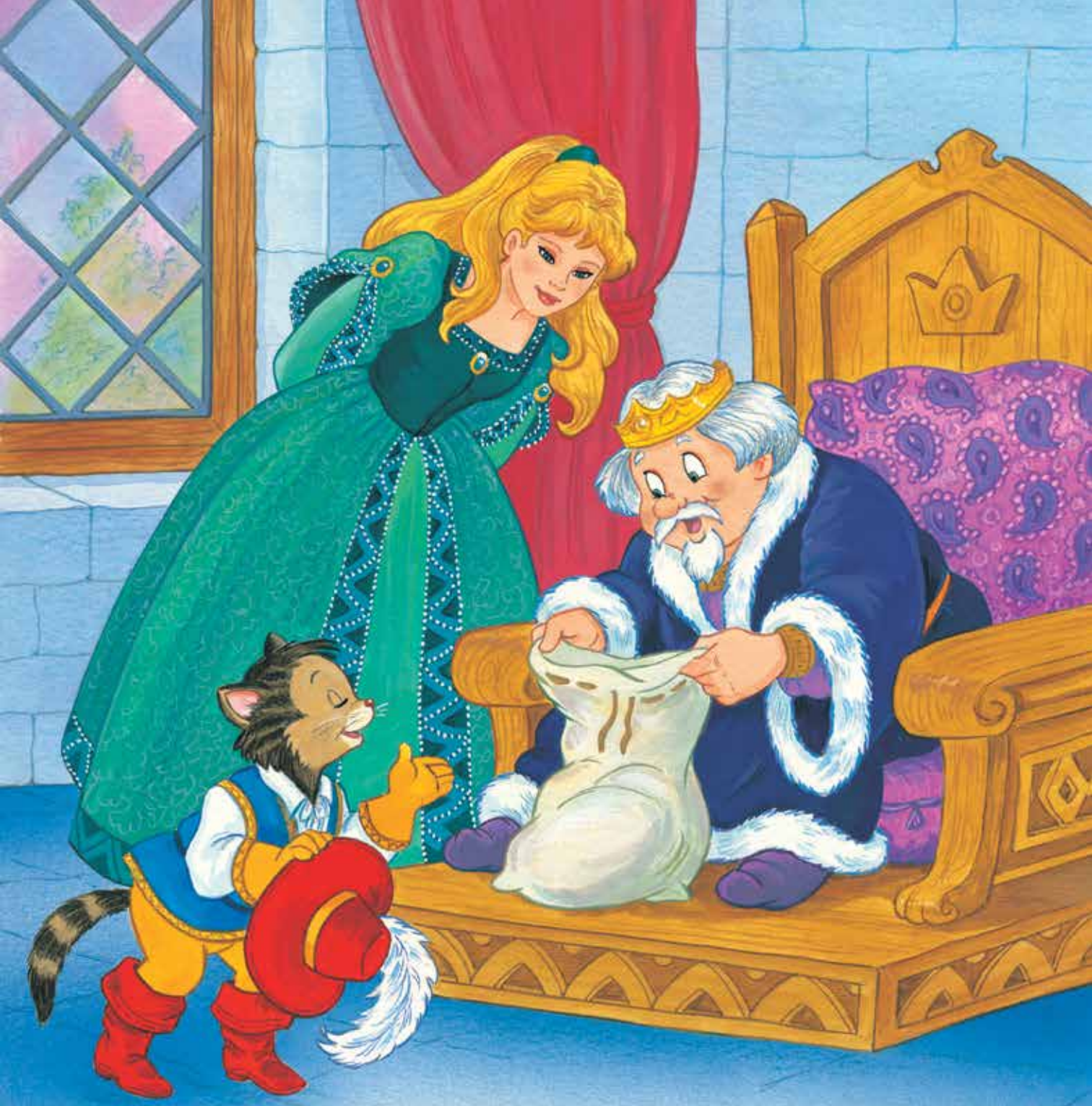

Мачак у чизмама, онако удешен, оде краљу те земље.
Пошто му се ваљано поклонио, он отвори своју торбу.
— Ваша висости, доносим вам поклон од мог господара, маркиза од Карабаса!
— Охо, кунићи! Одушевљен сам! — узвикну краљ.
Знајући да је краљ чувени сладокусац, мачак је сваки дан долазио са новим даровима: пољским зечевима, јаребицама или фазанима!
— Какав властелин! Волео бих да га упознам — рече краљ једнога дана.
— Хитам да му то кажем, ваша висости...

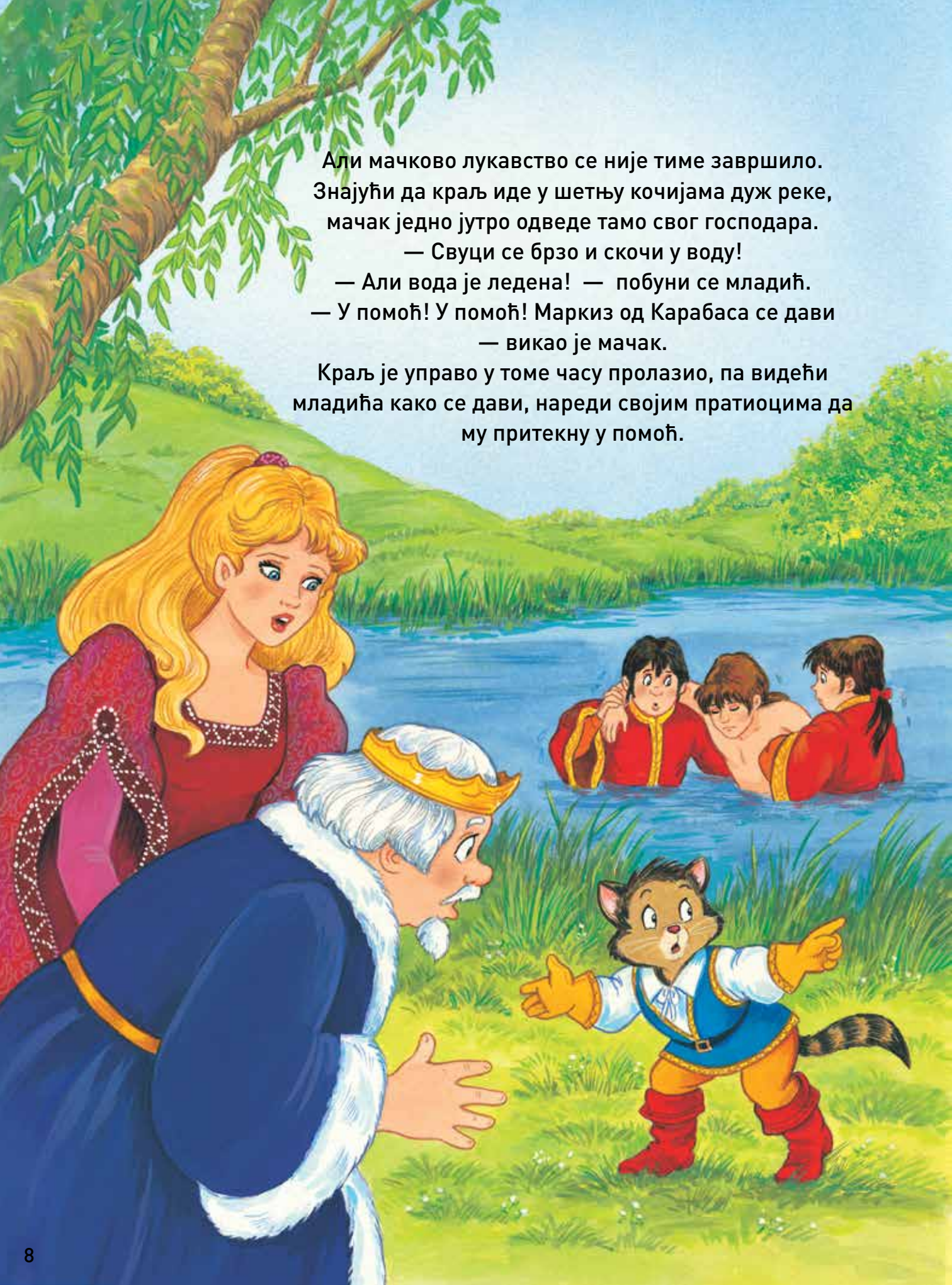

Али мачково лукавство се није тиме завршило. Знајући да краљ иде у шетњу кочијама дуж реке, мачак једно јутро одведе тамо свог господара.

— Свуци се брзо и скочи у воду!

— Али вода је ледена! — побуни се младић.

— У помоћ! У помоћ! Маркиз од Карабаса се дави — викао је мачак.

Краљ је управо у томе часу пролазио, па видећи младића како се дави, нареди својим пратиоцима да му притекну у помоћ.

Док је Мачак у чизмама објашњавао како су његовом господару разбојници однели одело, маркиз је посматрао прелепу принцезу Емилију, краљеву кћер.
А и она је помислила како је он веома леп и отмен младић.
Они разменише неколико нежних и једва приметних погледа, а када се он обрати лепотици, девојка осети такво узбуђење, да није могла да изусти ниједну реч.
— Принцезо, немојте ме погрешно разумети. Ја немам обичај да се пред госпођицама које сретнем, показујем овако оскудно одевен. Ја сам маркиз од Карабаса!

— Попните се у моје кочије, маркиже — рече краљ. — Заједно ћемо завршити ову шетњу.

А у међувремену мачак, пресрећан што види да се све одвија како је он желео, одјури напред и наиђе на сељаке како на њиви жању пшеницу.

— Хеј, добри људи, добри људи! — повикао је. — Краљ ће ускоро проћи овуда, па ако вас нешто запита, реците му да све ове њиве припадају маркизу од Карабаса. Иначе ћу наредити да вас ишибају!

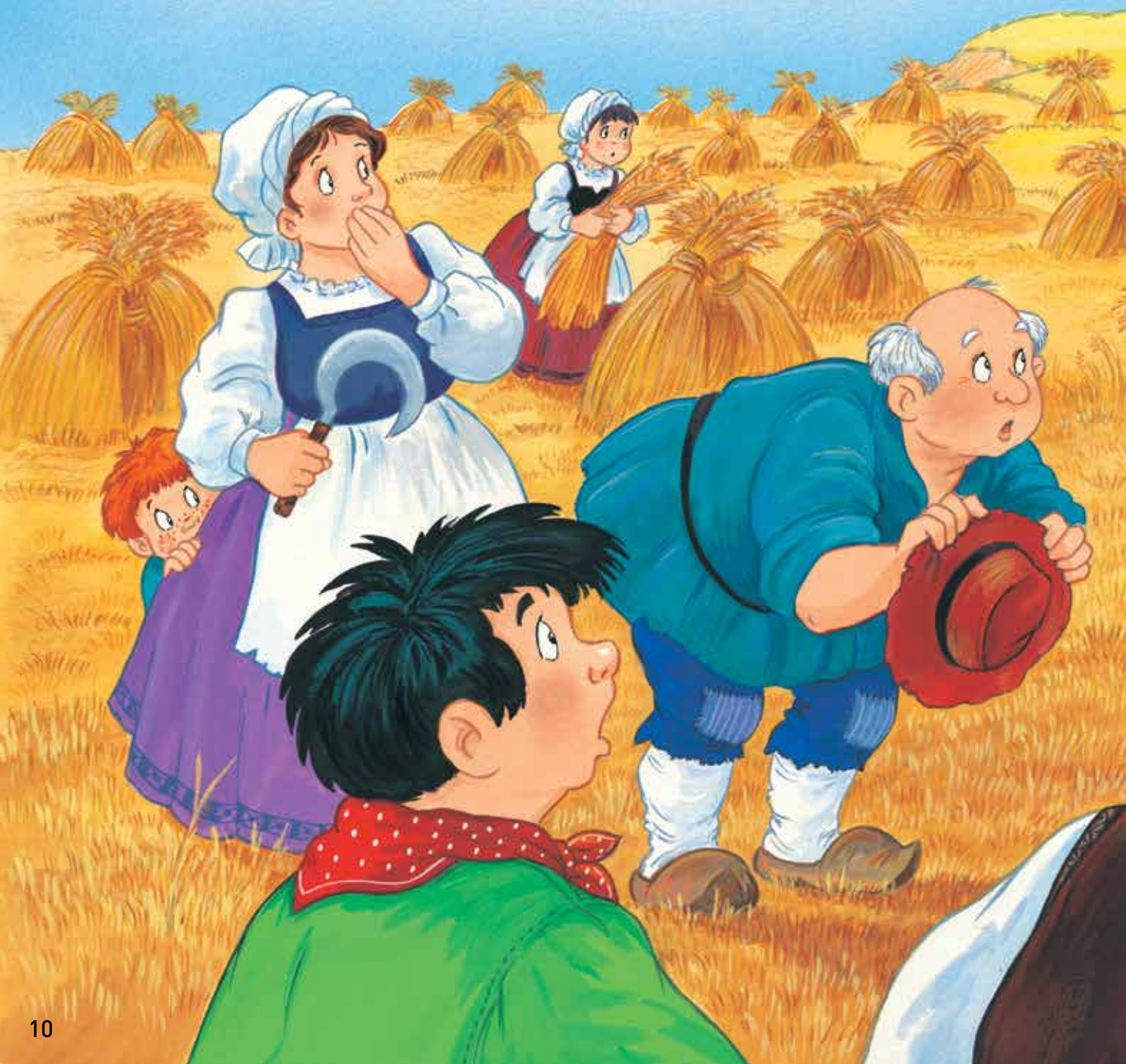

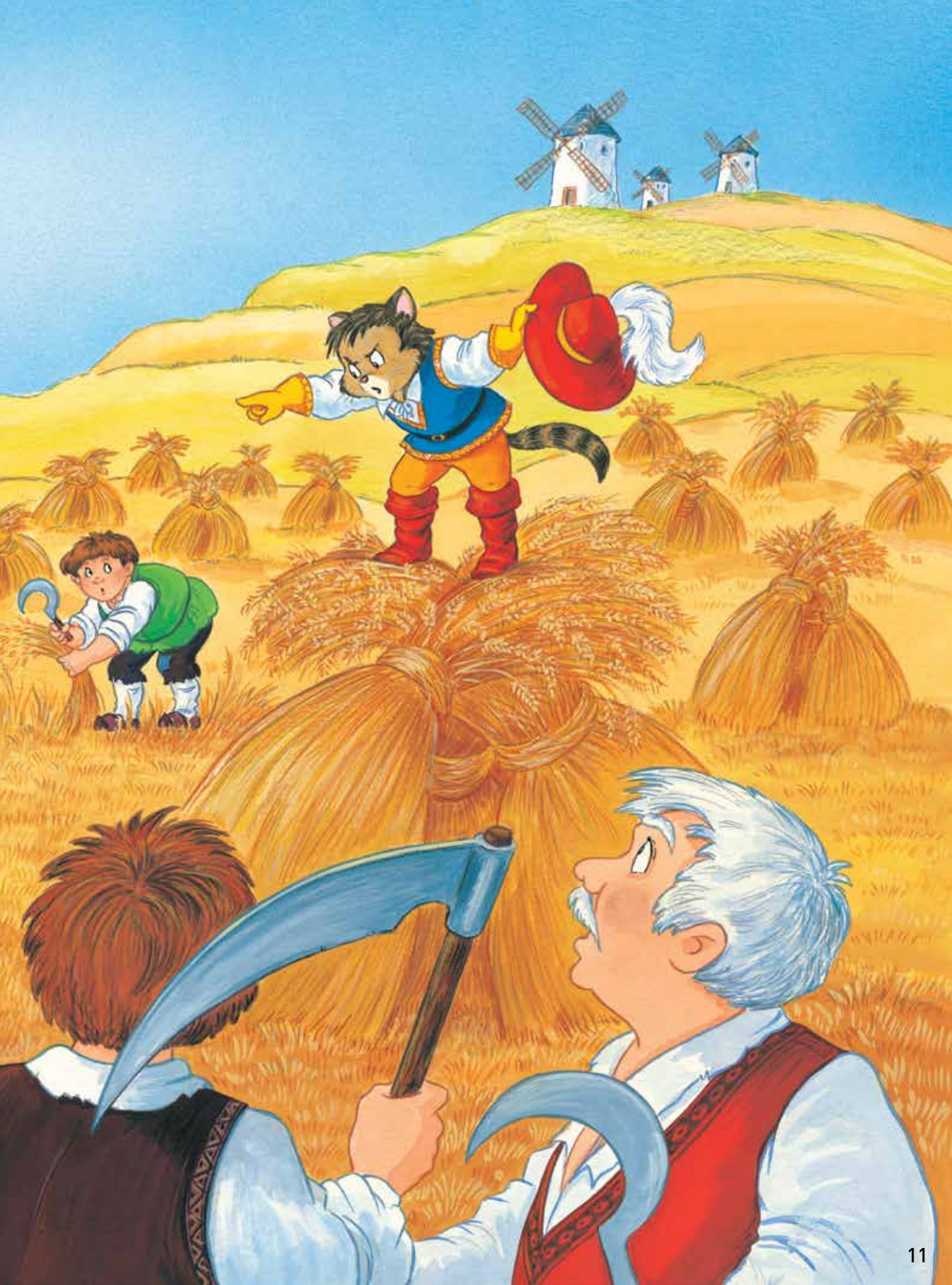

Тако мачак пројури целим крајем понављајући исте речи.
Одједном на једном брегу угледа прекрасан замак.
— Чија је ова кућа? — упитао је двојицу младих сељака.
— Немојте нипошто ићи тамо! Ту живи један џин; појешће вас, сасвим сигурно! — одговорише она двојица.
— Од сада ћете — строго им нареди мачак — свима говорити да замак припада маркизу од Карабаса!
„А што се џина тиче, ја ћу се њиме позабавити!“ помислио је.

Мачак у чизмама закуца на врата.

Слуга који дође да му отвори, одведе га пред џина. Овај је јео од јутра до мрака, као што чине сви џинови. Био је врло висок и веома дебео и не би се баш устезао да скрцка својим оштрим зубима овог малог мачка.

— Ваша висости, велика је част за мене да посетим тако моћног господина као што сте ви! — рече мачак дубоко се клањајући.

Џин га је слушао, задивљен тако великом одважношћу.

— Много лепих ствари су ми причали о вама! — додао је мачак. — Чуо сам чак и да сте чаробњак!
— Добро си чуо, мачку, ја могу да се претворим у све што пожелим!
И тада громовита рика уздрма зидове замка: џин се беше претворио у страшног лава.
— То је... то је страшно — рече мачак, пошто се повратио од страха.

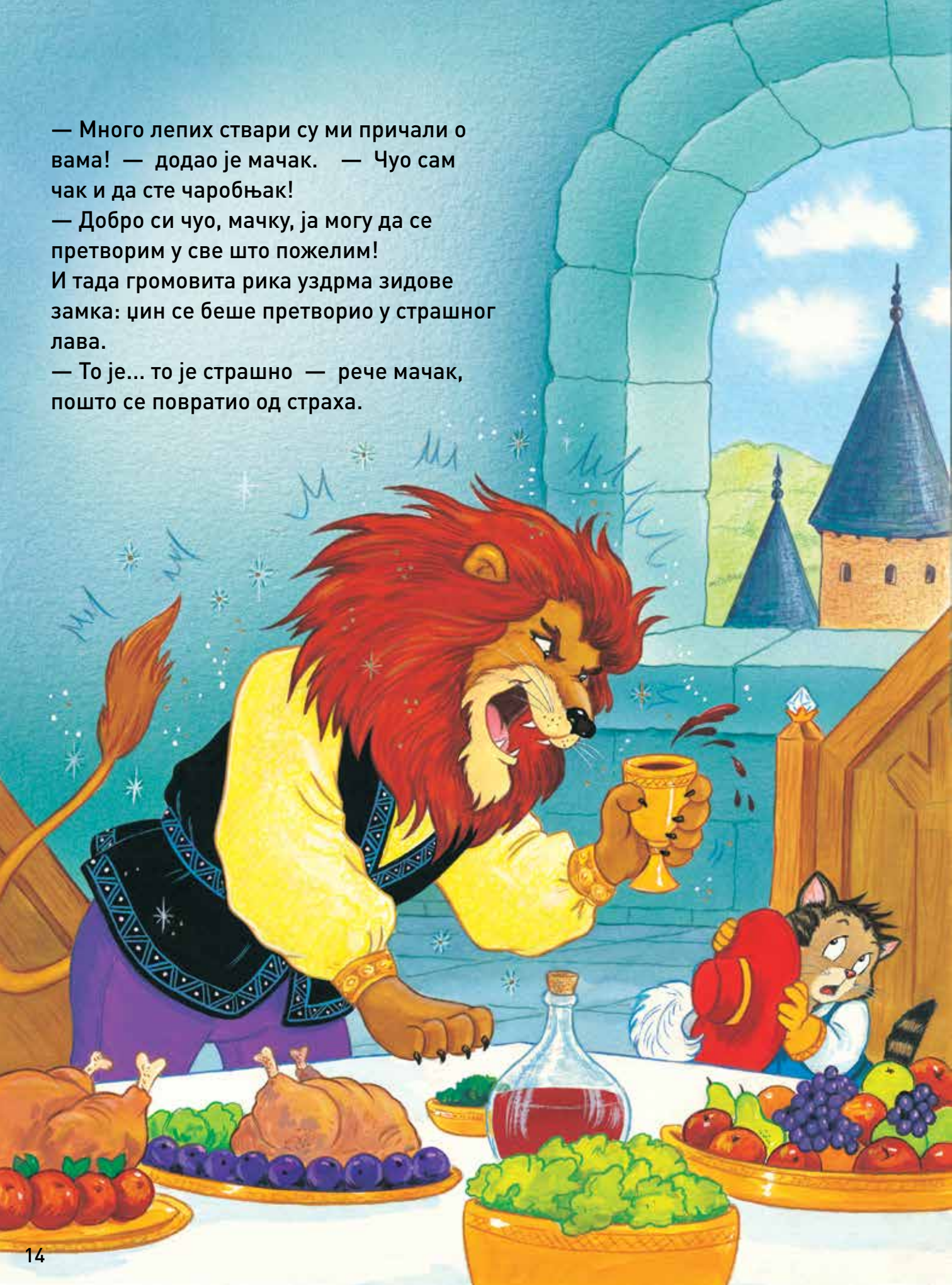

Пошто је повратио храброст, он настави:
— Тврдили су ми такође да можете да се преобратите и... тако...
у неку сасвим ситну животињу! Ето, у... на пример, у мишића?
Али мени се чини да је то немогуће!
— Немогуће! — заурла џин. — Па онда, добро отвори очи!
И он се истога трена претвори у миша.
— Ура! Успео сам да дођем до свог доручка!
Брз као муња, Мачак у чизмама
скочи на миша и смаза га у сласт.
Замак је сада био слободан и
у њему више није било никога...

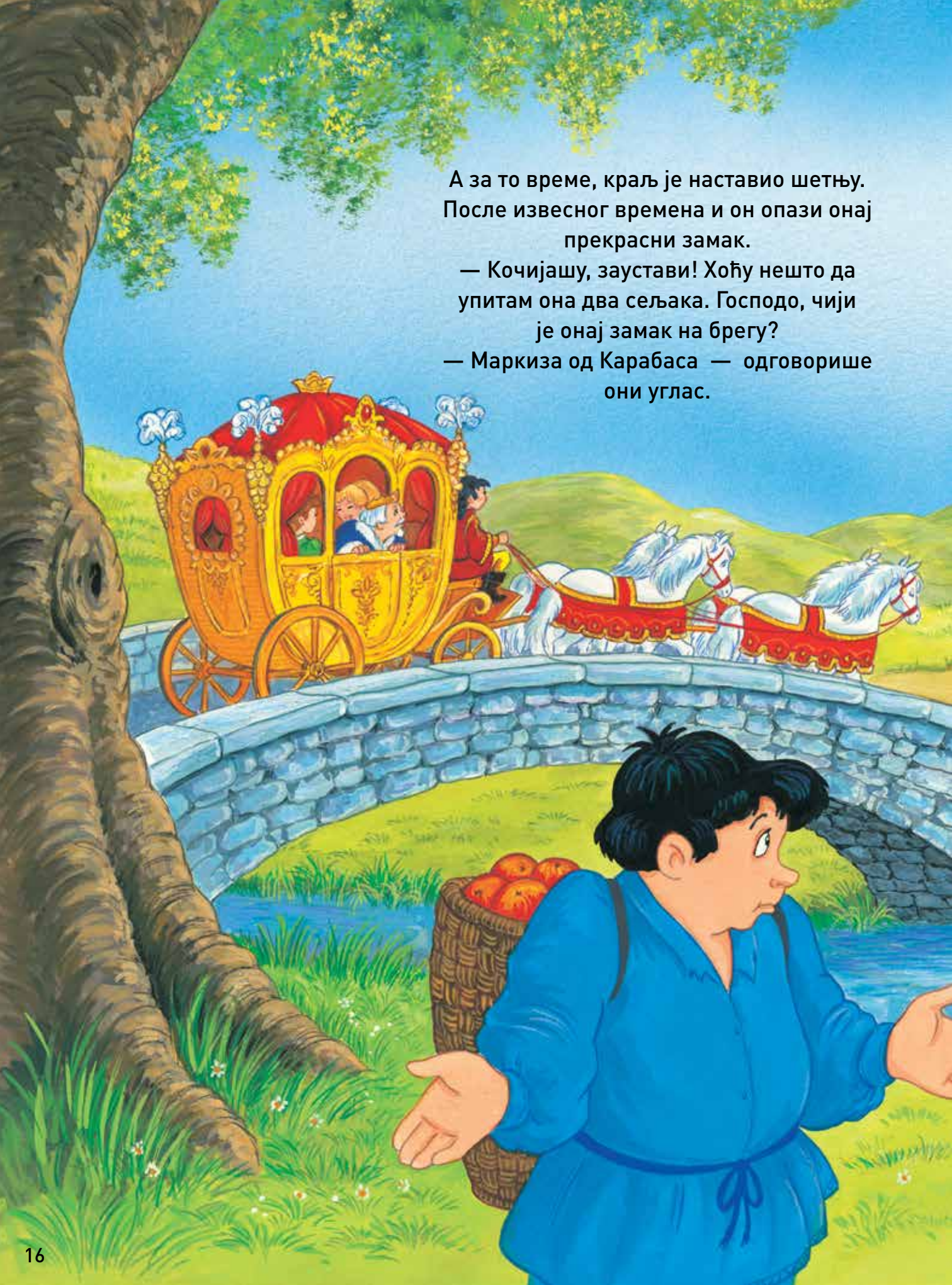

А за то време, краљ је наставио шетњу. После извесног времена и он опази онај прекрасни замак.

— Кочијашу, заустави! Хоћу нешто да упитам она два сељака. Господо, чији је онај замак на брегу?

— Маркиза од Карабаса — одговорише они углас.

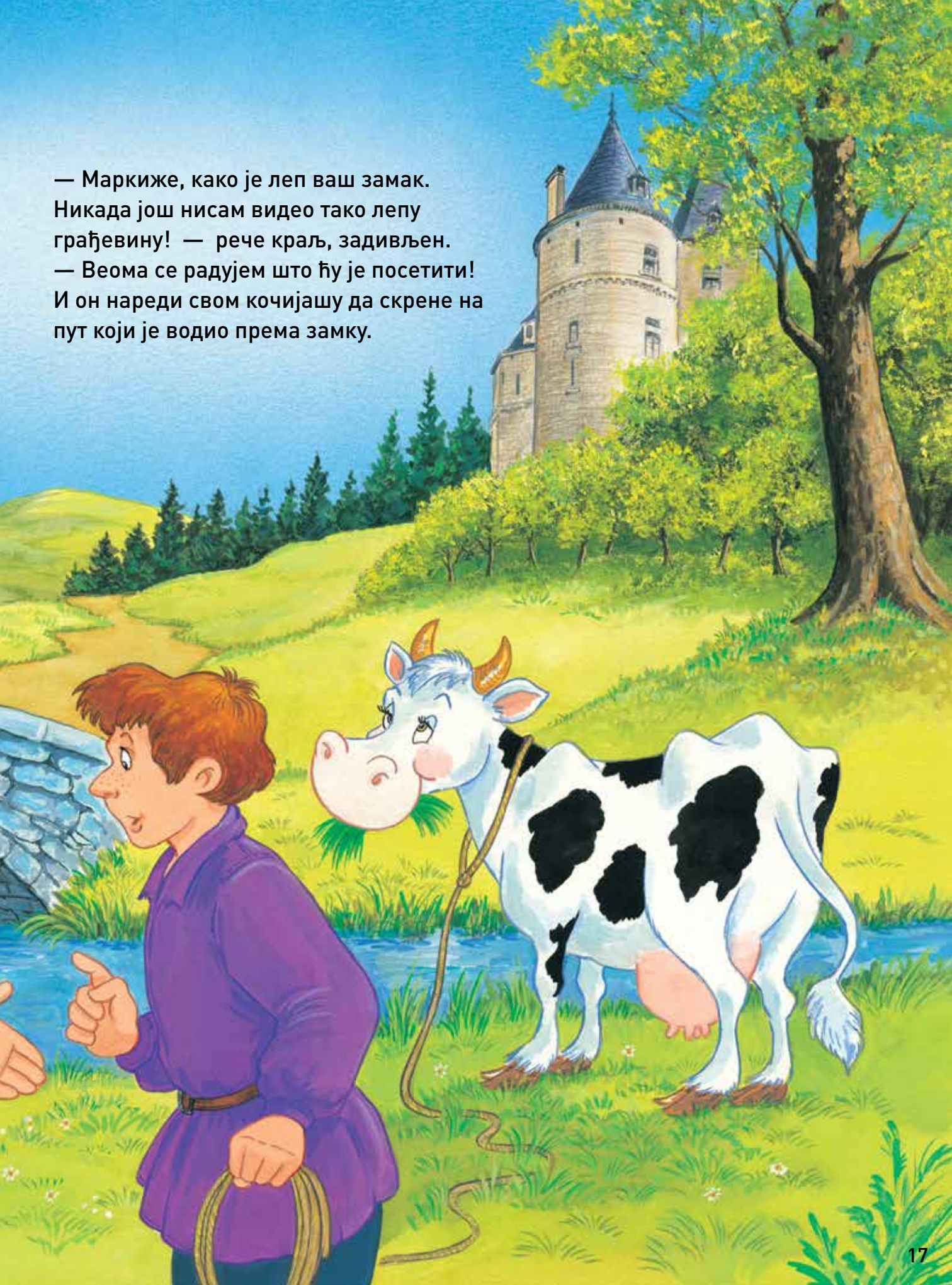

— Маркиже, како је леп ваш замак. Никада још нисам видео тако лепу грађевину! — рече краљ, задивљен.
— Веома се радујем што ћу је посетити!
И он нареди свом кочијашу да скрене на пут који је водио према замку.

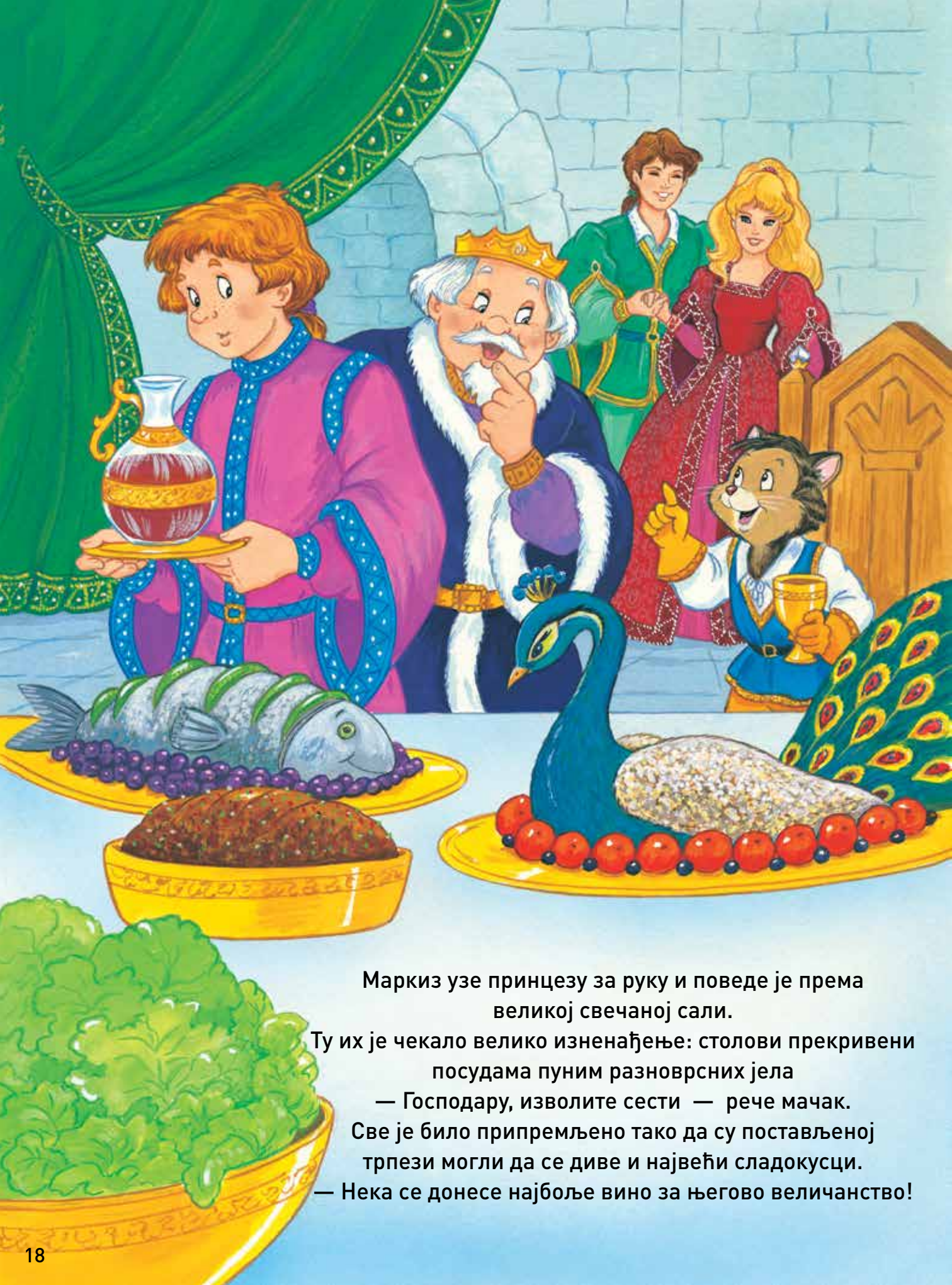

Маркиз узе принцезу за руку и поведе је према великој свечаној сали.
Ту их је чекало велико изненађење: столови прекривени посудама пуним разноврсних јела
— Господару, изволите сести — рече мачак.
Све је било припремљено тако да су постављеној трпези могли да се диве и највећи сладокусци.
— Нека се донесе најбоље вино за његово величанство!

И док се краљ сладио, маркиз и принцеза су
размењивали нежне речи.
Они су се одмах заљубили једно у друго.
Краљ је са стране посматрао како се рађа једна идила.
А када је попио пет-шест чаша доброг вина, он изјави:
— Маркиже, ви сте ме почаствовали и очарали својим дочеком,
а сада видим да ваше срце већ припада мојој кћери.
Венчајте се већ сутра, а ја вам дајем свој благослов!

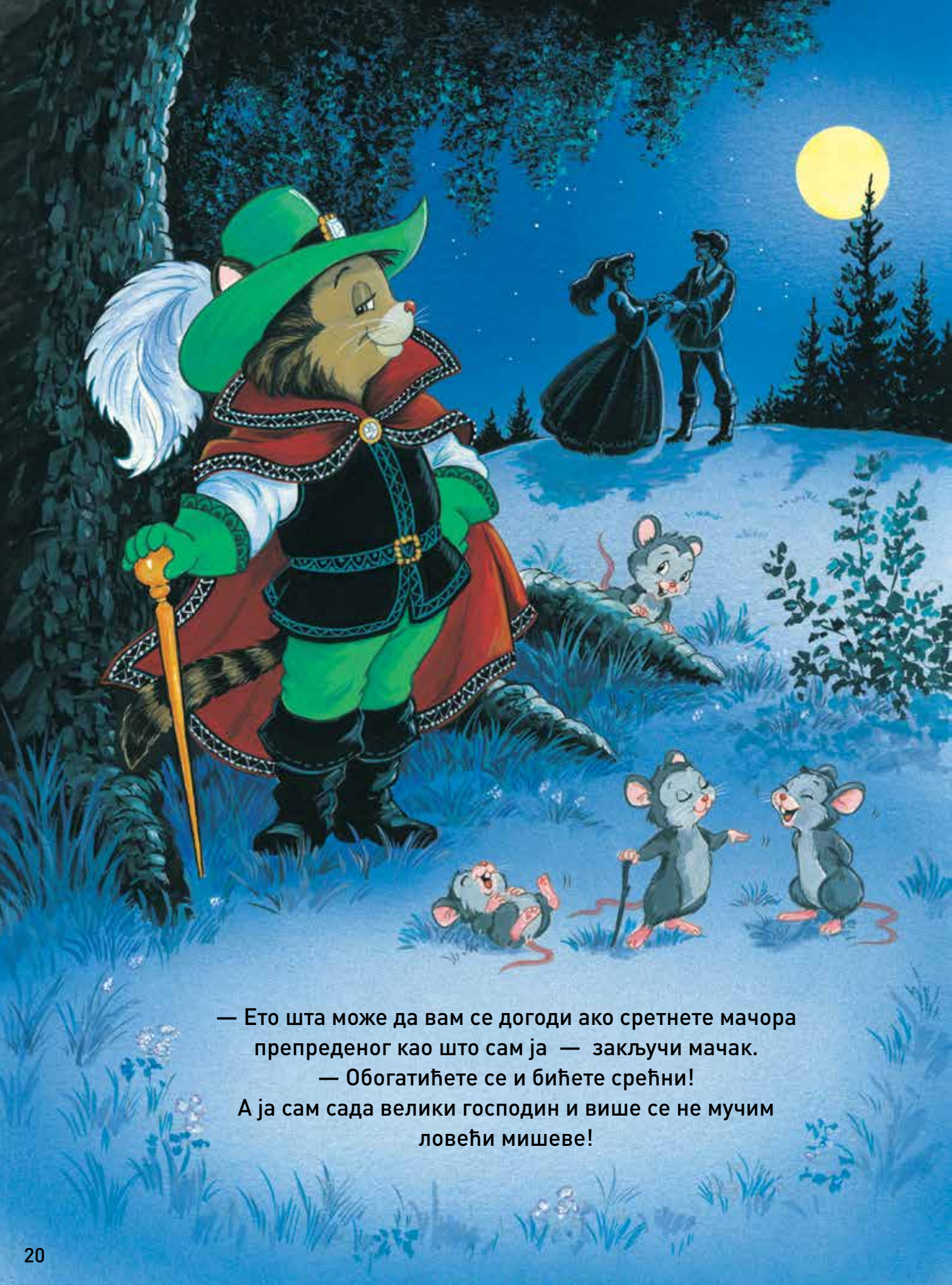

— Ето шта може да вам се догоди ако сретнете мачора
препреденог као што сам ја — закључи мачак.
— Обогатићете се и бићете срећни!
А ја сам сада велики господин и више се не мучим
ловећи мишеве!